

[Alfred Jensen.]

lille smule dækning for prisstigningerne, som pristallet efter 3 måneders eller eventuelt et halvt års forløb hjemler dem. Jeg mener, at arbejderne ikke burde belønnes for deres indsats med ekstra skatter, men tværtimod burde have deres lønninger reguleret omgående, så de fik erstatning for de tab, de har haft i den seneste tid. De fleste andre befolkningsgrupper har netop fået deres indtægter reguleret, og derfor bør arbejderne også have det.

Men desuden har ministeren jo på anden måde antydnet, at byrderne ved denne lovgivning ville komme til at ramme arbejderne særlig hårdt. Det vil naturligvis ske ved de påtænkte begrænsninger i de offentlige investeringer, beskæftigelsesforanstaltninger o. lign. Den besparelse, der opnås for staten her, vil arbejderne få at føle i form af større ledighed. Ministeren indrømmer jo også, at andre af de foranstaltninger, der her gennemføres, vil virke på en sådan måde, at der vil blive mindre beskæftigelse frem i tiden. Der loves ganske vist, at hvis man tager de byrder, der her er tale om, vil det kun være en kort trængselsperiode, vi står foran; til gengæld vinker de gyldne tider forude for arbejderne. Ja, noget lignende blev sagt i 1929, da man gennemførte rationaliseringen, da sagde man også: i første omgang bliver det skralt med arbejde, der vil blive arbejdsløshed, men det er nu engang nødvendigt, at man rationaliserer og dermed skaber øget konkurrenceevne, hvis man ønsker at få mere beskæftigelse. Vi fik rationaliseringen og den arbejdsløshed, der fulgte deraf, men de gyldne tider kom ikke. Vi fik tværtimod en kæmpearbejdsløshed, og på samme måde er det gået senere, når man har spået gyldne tider, bare det arbejdende folk ville spænde livremmen ind. Det er ikke mere end et par år siden, da man tog smørret og gav margarine i stedet, at man sagde: bare spænd livremmen ind, om et par år vil det blive helt anderledes, så vil der blive velstand overalt. Nu befinder vi os i den periode, og der bliver ingen velstand; tværtimod, nu skal livremmen spændes et par ekstra huller ind.

Nej, arbejderne har hørt disse talemåder så ofte, at ingen fæster lid til dem, og derfor stiller arbejderne sig ikke og kan selvfølgelig heller ikke stille sig ligegyldigt overfor de foranstaltninger, som her er foreslået. Man må kræve, at der ikke føres en politik, som forøger arbejdsløsheden, og skulle der komme stigning i arbejdsløsheden, må der omgående iværksettes foranstaltninger, der skaber øget beskæftigelse. Der er beskæftigel-

sesforanstaltninger nok planlagt. Både stat og kommuner har mange projekter, og det vil være muligt meget hurtigt at realisere disse projekter. Der er jo allerede nu, inden virkningerne af denne nedskæring kommer til at gøre sig gældende, så stor en arbejdsløshed, at det er velbegrundet at iværksette de beskæftigelsesforanstaltninger, samfundet er i stand til at realisere, og det må forlanges i stedet for nedskæring, i stedet for forøget arbejdsløshed, at man sætter de tusinde ledige, arbejdsløse næver i arbejde.

Mit parti kan ikke gå ind hverken for den politik, disse forslag er udtryk for, eller for det kompleks af lovforslag, der her foreligger. Det har jeg sagt så ofte, så det må være almindeligt kendt, men ikke desto mindre vil jeg dog gerne knytte nogle bemærkninger til de enkelte forslag, inden jeg afslutter min tale.

Der er for det første statslånet. Vi har allerede sagt, at vi ikke vil stemme for et statslån på 150 mill. kr. til militære udgifter. Jeg sagde det, da vi i sin tid behandlede de ekstraordinære udgifter på 350 mill. kr., og jeg har sagt det her i denne samling, hvor vi påny behandlede et forslag om værneskat og statslån. Men jeg vil gerne sige, at selvom vi var tilhængere af oprustningen og tilhængere af dækning for de udgifter, den medfører, ville vi ikke gå ind for et statslån som det her foreslåede. Forholdet er jo det, at omkostningerne ved et sådant statslån til syvende og sidst skal betales af de brede lag i befolkningen, og det vil sige, at de rige ikke får pålagt den ekstrabyrde, som der taltes så smukt om forud for valget. Nej, de rige vil i stedet for tjene på oprustningen. De vil få rente af deres penge, og de menige skatteydere vil komme til at betale hovedbyrden derved. Men disse velhavere, som er i stand til at placere deres penge i statslån, vil ikke alene opnå at få rente af deres penge; de vil desuden opnå, at der kommer et pres på renteniveauet i opadgående retning, hvorved de også på andre områder vil se deres indtægter forbedret. Det vil i virkeligheden sige, at de rige tjener på oprustningen, og det ønsker vi ikke at være med til.

Jeg har iøvrigt forstået den højtærede finansministers bemærkninger således, at lånemarkedet i det hele taget er så hårdt belastet, at det ikke vil være tilrådeligt i øjeblikket at optage et sådant statslån. Det er i og for sig tilstrækkeligt til, at man må vende sig imod et sådant forslag.

Hvad den bundne opsparing angår, vil jeg gerne sige, at vi ikke er tilhængere af